

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของการศึกษา

มนุษย์โดยทั่วไปย่อมมีความปรารถนาชีวิตที่มีความสงบสุขและย่อมไม่ปรารถนาที่จะถูกรบกวนความสงบสุข แต่ในขณะเดียวกันมนุษย์ก็ย่อมที่จะมีความเข้าใจในเหตุผลความจำเป็นที่รัฐจะต้องใช้อำนาจหน้าที่ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ซึ่งเป็นปกติธรรมดาที่ใช้ อำนาจดังกล่าวจะไปกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนในสังคม โดยเฉพาะในเรื่องที่เป็น ประเด็นปัญหามากที่สุดเกี่ยวกับการใช้อำนาจของรัฐดังกล่าวก็คือ การใช้อำนาจของรัฐในการ แสวงหาพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา เพราะในปัจจุบัน วิธีการแสวงหาพยานหลักฐานที่เจ้าพนักงานของรัฐสามารถกระทำได้หลาย รูปแบบวิธีการ ไม่ว่าจะเป็นการตรวจหรือดักการสื่อสารของบุคคล หรือ การตรวจค้น เพื่อแสวงหา พยานเอกสารหรือพยานวัตถุในเคสสถาน ยานพาหนะ หรือการตรวจค้นหรือแสวงหา พยานหลักฐานจากเนื้อตัวร่างกายของบุคคลเหล่านี้ การใช้วิธีการแสวงหาพยานหลักฐานดังกล่าว ย่อมอาจที่จะเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคล ซึ่งในที่นี้อาจเป็นผู้ต้องหาหรือบุคคลใดใน สังคมนั้นก็ได้

ด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นสิ่งที่จะต้องพิจารณาว่า หากเจ้าพนักงานของรัฐได้ใช้วิธีการ แสวงหาพยานหลักฐานที่มีลักษณะเป็นการกระทำที่เกินขอบเขตหรือนอกเหนืออำนาจตามที่ กฎหมายได้ให้ไว้และเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลแล้ว ผลในแง่ของการรับฟัง พยานหลักฐานนั้นจะเป็นเช่นไร กล่าวคือ ผลจากการกระทำของเจ้าพนักงานในฐานะที่เป็นตัวแทน ของผู้ใช้อำนาจรัฐที่ไปแสวงหาพยานหลักฐานในลักษณะที่เป็นการมิชอบด้วยกฎหมายนั้น พยานหลักฐานหรือสิ่งที่ได้มาด้วยวิธีการอันมิชอบดังกล่าวจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานใน คดีอาญานั้น ๆ ได้หรือไม่ ศาลจะต้องตัดพยานหลักฐานนั้นออกไปจากคดีโดยเด็ดขาดในฐานะที่ พยานหลักฐานดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานที่เจ้าพนักงานของรัฐได้มาโดยไม่มีอำนาจที่สามารถจะ กระทำได้ หรือศาลสามารถรับฟังพยานหลักฐานนั้นได้ในฐานะที่เป็นสิ่งที่มีคุณค่าของการพิสูจน์ อยู่ในตัวเองอย่างสมบูรณ์อยู่แล้ว โดยเฉพาะการใช้อำนาจรัฐในการแสวงหาพยานหลักฐานอันถือเป็นมาตรการที่สำคัญอย่างหนึ่งของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และถือเป็นส่วนหนึ่งของ

กฎหมายมหาชนที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างเอกชน กับรัฐและกับองค์กรของรัฐผู้ใช้อำนาจอธิปไตย และการดำเนินคดีอาญาต่างๆของรัฐย่อมอาจเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลในสังคมได้ ดังนั้น การใช้มาตรการต่าง ๆ โดยเฉพาะในการดำเนินคดีอาญาเจ้าหน้าที่ที่จะต้องคำนึงถึงหลักในเรื่องของความเป็นนิติรัฐ (Legal State) และกระบวนการดังกล่าวในคดีอาญาก็จะต้องกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายตามหลักการในเรื่องของ กระบวนการนิติธรรม (Due Process of Law) ด้วยเสมอ

แม้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย จะได้มีการกำหนดหลักการเกี่ยวกับอำนาจในการแสวงพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานได้อย่างกว้างขวางก็ตาม แต่ก็ยังมีข้อสังเกตอยู่ว่า ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยได้มีสภาพปัญหาที่สำคัญประการหนึ่ง คือในเรื่องของบทคัดพยานหลักฐานในคดีอาญา สำหรับกรณีที่พยานหลักฐานหรือสิ่งที่สามารถพิสูจน์ถึงความจริงในคดีอาญาได้นั้น ได้มาด้วยวิธีการที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายอันเกิดจากการกระทำของเจ้าพนักงานที่ใช้อำนาจโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ในเรื่องนี้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยได้บัญญัติหลักการในเรื่องนี้ไว้อย่างกว้าง ๆ ซึ่งขาดความชัดเจนอันก่อให้เกิดปัญหาในการตีความของนักกฎหมายไทยในปัจจุบันเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติในมาตรา 226 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่บัญญัติว่า

“มาตรา 226 พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวงหรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน”

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า พยานหลักฐานทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นพยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลที่เกี่ยวกับประเด็นย่อมสามารถนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีนั้นได้เสมอ แต่ประเด็นที่เป็นปัญหาที่ถกเถียงกันเป็นอย่างมากที่สุดในหมู่นักกฎหมายไทยที่ยังคงเกิดขึ้นและมีอยู่ในปัจจุบันก็คือ การที่กฎหมายได้กำหนดเงื่อนไขของการไม่รับฟังพยานหลักฐาน ดังจะเห็นถ้อยคำในตัวบทที่ว่า “แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดจาก ...” คำว่า “เกิดจาก” หรือที่นักกฎหมายบางท่านเรียกว่า “เกิดขึ้น” นั้น มีความหมายเหมือนกับ “วิธีการได้มา” ซึ่งพยานหลักฐานหรือไม่ กล่าวคือ กรณีนี้จะเป็นปัญหาอย่างมาก ว่าหลักในเรื่องของการแบ่งแยกการเกิดขึ้นซึ่งพยานหลักฐานกับวิธีการได้มาซึ่งพยานหลักฐานนั้น เป็นแนวทฤษฎีของการรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญาของประเทศไทยโดยเฉพาะหรือไม่ เพราะในเรื่องนี้ หลักสากลมิได้มี

การแบ่งแยกการเกิดขึ้นซึ่งพยานหลักฐานกับวิธีการได้มาของพยานหลักฐานไว้แตกต่างกันแต่อย่างใด

เหล่านี้จึงแสดงให้เห็นได้ว่าหลักการรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญาตามกฎหมายไทย โดยเฉพาะในเรื่องของบทตัดพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายนั้น กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย ยังคงขาดความชัดเจนแน่นอนอันส่งผลกระทบต่อผู้ใช้กฎหมายที่อาจมีแนวคิด หรือ แนวปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องถูกต้องตรงกับเจตนารมณ์ที่แท้จริงของกฎหมายได้

สารนิพนธ์ฉบับนี้จึงเป็นสิ่งที่จะตอบคำถามว่า แนวคิด หรือ เจตนารมณ์ของหลักในเรื่องของการ ตัดพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 226 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยว่าแท้จริงแล้ว กฎหมายควรมีวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์อย่างไรในการที่จะไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบดังกล่าวนี้ และแนวความคิดของนักกฎหมายไทยได้มีความเห็นในเรื่องนี้ไว้อย่างไรบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักในเรื่องของการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หลักสิทธิมนุษยชนของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของบุคคล มีความสัมพันธ์อย่างไรกับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยศาลด้วยการปฏิเสธไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการใช้อำนาจของรัฐในการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบ ตลอดจนถึง วิธีการแสวงหาพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานตามกฎหมายไทยในปัจจุบันสามารถกระทำได้ในรูปแบบใดบ้าง และแนวคำพิพากษาของศาลไทยได้มีมุมมองหลักการในเรื่องนี้ไว้อย่างไร กับทั้งแนวความคิดของหลักการรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญาของต่างประเทศมีแนวความคิดอย่างไร เป็นต้น

อนึ่ง แม้ว่าหลักการในเรื่องของบทตัดพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายนี้จะได้เคยมีผู้ศึกษาค้นคว้าโดยทำเป็นวิทยานิพนธ์หลายครั้งแล้วก็ตาม¹ แต่เนื่องจากในปัจจุบัน

¹โปรดดู มโน ชอศรีสาคร, “การรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการจับ ค้น ยึด โดยมีขอบ : ศึกษาเฉพาะกรณีพยานวัตถุและพยานเอกสาร,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539) และ

โปรดดู อิศราวุธ อ่อนน้อม, “หลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบ,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2541) และ

โปรดดู พิพากษ์ เกียรติกมลเศ, “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการตรวจค้นและจับกุมโดยมิชอบด้วยกฎหมายศึกษาเฉพาะกรณี : อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในชั้นก่อนฟ้องคดี,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546)

แนวโน้มของคำพิพากษาศาลไทยเกี่ยวกับหลักการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 226 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานี้เริ่มมีปรากฏมากขึ้นกว่าแต่เดิม กับทั้งการวิเคราะห์เนื้อหาในเชิงของกฎหมายไทยของวิทยานิพนธ์ที่เคยปรากฏในอดีตโดยส่วนใหญ่มักจะเป็นการพิจารณาให้น้ำหนักไปในเรื่องของพยานเอกสารหรือพยานวัตถุที่ได้มาจากการจับ การค้นโดยมิชอบเท่านั้น กับทั้งในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติต่างๆ ไว้มากมายโดยเฉพาะบทบัญญัติที่เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน หรือ ในชั้นจับกุม โดยเฉพาะการที่กฎหมายได้มีการกำหนดให้เจ้าพนักงานมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่กฎหมายวางไว้หลายประการ ปัญหาในที่นี่มีว่าหากเจ้าพนักงานไม่ดำเนินการบางอย่างตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ เช่น การที่เจ้าพนักงานไม่แจ้งสิทธิต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือ การที่เจ้าพนักงานได้ละเว้นการดำเนินการบางอย่างที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในบางกรณี เหล่านี้จะมีผลในแง่ของการรับฟังพยานหลักฐานแค่ไหนเพียงใด หรือ ในปัจจุบันการที่เจ้าพนักงานของรัฐสามารถใช้วิธีการในการแสวงหาพยานหลักฐานที่สามารถกระทำได้หลายรูปแบบมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการ ลักลอบดักฟังโทรศัพท์ การล่อซื้อล่อจับของเจ้าพนักงาน การตรวจสารคัดหลั่งจากร่างกายของบุคคล การจับการค้นเพื่อแสวงหาพยานเอกสาร หรือ พยานวัตถุตลอดจนถึง วิธีการได้มาซึ่งถ้อยคำของบุคคลเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน เหล่านี้เป็นประเด็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาควบคู่ไปกับมาตรา 226 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันว่าในแต่ละกรณีนั้นมีกฎหมายได้วางกรอบขอบเขตในการใช้อำนาจไว้อย่างไรและผลของการใช้อำนาจเกินหรือนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนดไว้จะมีผลต่อหลักการตามที่บัญญัติในมาตรา 226 นี้หรือไม่

นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดของการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ก็คือ เนื่องด้วยในปัจจุบันได้มีผู้เสนอแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับหลักการรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญา โดยเฉพาะการเสนอแนวความคิดในเรื่องของการให้อำนาจแก่ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการรับฟังหรือไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายได้อย่างอิสระ จากการชั่งน้ำหนัก ระหว่างประโยชน์สาธารณะ (Public Interest) กับ สิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่ถูกกระทบจากการใช้อำนาจในการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบ เพื่อหาจุดสมดุล ความเหมาะสมชอบธรรมที่จะเลือกรับฟัง หรือ ไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวตามหลักการที่ปรากฏใน

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ... ใน มาตรา 226/1 ที่วางหลักไว้ว่า

“มาตรา 226 /1 ในกรณีที่ความปรากฏแก่ศาลว่า พยานหลักฐานใดเป็น พยานหลักฐานที่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบหรือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัย ข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ศาลจะไม่รับฟังพยานหลักฐานนั้นก็ได้ หากการรับฟัง พยานหลักฐานดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อมาตรฐานของระบบงานยุติธรรมทางอาญาหรือสิทธิ เสรีภาพพื้นฐานของประชาชนมากกว่าประโยชน์ที่จะพึงได้จากการรับฟังพยานหลักฐานนั้น

ในการใช้ดุลพินิจรับฟังหรือไม่รับฟังพยานหลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลพิจารณาถึง พฤติการณ์ทั้งปวงแห่งคดี โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ด้วย

- (1) คุณค่าในเชิงพิสูจน์ความสำคัญและความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานนั้น
- (2) พฤติการณ์และความร้ายแรงของความผิดในคดี
- (3) ลักษณะและความเสียหายที่เกิดจากการกระทำโดยมิชอบ
- (4) ผู้ที่กระทำการโดยมิชอบอันเป็นเหตุให้ได้พยานหลักฐานมานั้น ได้รับการลงโทษ หรือไม่เพียงใด และ
- (5) การแสวงหาพยานหลักฐานนั้นมีช่องทางที่จะกระทำได้โดยวิธีการที่ชอบด้วย กฎหมายหรือไม่เพียงใด”

หลักการที่สำคัญของร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวนี้ คือ ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการที่จะ รับฟังหรือไม่รับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบได้อย่างอิสระภายใต้กรอบและ กฎเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ อันเป็นหลักที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับ หลักการรับฟังพยานหลักฐานใน คดีอาญาตามกฎหมายอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็นปรากฏการณ์ใหม่ในสายตานักกฎหมายไทยใน ปัจจุบัน จึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษาวิเคราะห์ว่าหากหลักการดังกล่าวสามารถออกมาบังคับใช้เป็น กฎหมายได้จริงจะมีความเหมาะสมต่อระบบกฎหมายไทยมากน้อย และส่งผลดีผลเสียในแง่ของ การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลแค่ไหนเพียงไร ดังที่ผู้เขียนจะได้กล่าวไว้ในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ต่อไป

1.2 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้ จะเป็นการศึกษาถึงแนวความคิดของหลักการไม่รับฟัง พยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย โดยศึกษาจากแนวคิดหลักทฤษฎีและมาตรการ

ทางกฎหมายของต่างประเทศซึ่งในที่นี้หมายถึงประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษที่ผู้เขียนจะได้นำมาเปรียบเทียบกับหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพิจารณาถึงวิธีการแสวงหาพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานที่สามารถกระทำได้ในปัจจุบันว่า สามารถกระทำได้ในรูปแบบใดบ้างและผลของพยานหลักฐานหรือสิ่งที่ได้มาโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบที่กฎหมายได้วางไว้นั้นในกฎหมายไทย และแนวคำพิพากษาของศาลไทยได้วางหลักการไว้อย่างไร ตลอดจนถึงร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.... ในมาตรา 226/1 ที่มีผู้เสนอไว้ในปัจจุบันนี้มีความเหมาะสมอันควรที่จะนำมาใช้เป็นหลักการรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญาของไทยต่อไปหรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.3.1 เพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดของหลักการคุ้มครอง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และหลักสิทธิมนุษยชนของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และหลักในเรื่องของสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลที่จะไม่ถูกล่วงละเมิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐในการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบด้วยกฎหมายตามมาตรฐานสากลและตามกฎหมายไทย

1.3.2 เพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดของกฎหมายต่างประเทศ โดยเฉพาะหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานในบทตัดพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

1.3.3 เพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดของหลักการตามกฎหมายไทยในบทตัดพยานหลักฐานคดีอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันว่าควรมีวัตถุประสงค์ที่แท้จริงอย่างไรและมีสภาพปัญหาอันควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ตลอดจนถึงวิธีการแสวงหาพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานในประเทศไทยสามารถกระทำได้ด้วยวิธีการใดบ้างและแต่ละวิธีการมีกฎหมายรองรับในการใช้อำนาจดังกล่าวไว้อย่างไร และผลในแง่ของพยานหลักฐานที่ได้มาโดยฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ที่กฎหมายให้อำนาจไว้ในแต่ละกรณี กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยจะมีผลต่อการรับฟังหรือไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบในกรณีต่าง ๆ หรือไม่

1.3.4 เพื่อให้ทราบถึงแนวทางของศาลไทยเกี่ยวกับการรับฟังหรือไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ในแต่ละกรณีว่าศาลไทยมีแนวทางอย่างไรต่อการใช้บังคับบทตัดพยานหลักฐานในคดีอาญาที่เจ้าพนักงานได้ใช้วิธีการแสวงหาโดยมิชอบในปัจจุบัน

1.3.5 เพื่อให้ทราบถึงแนวทางของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ...มาตรา 226/1 ว่ามีความเหมาะสมต่อการนำมาบัญญัติเป็นแนวทางใหม่ในระบบกฎหมายลักษณะพยานของไทยหรือไม่อย่างไร หรือ หากมีความบกพร่องควรมีแนวทางแก้ไขอย่างไร

1.4 วิธีการศึกษา

ในการศึกษาสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) ไม่ว่าจากตำรากฎหมาย บทความในวารสาร แนวคำพิพากษาของศาลทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนถึงเอกสารทางวิชาการที่ได้มาในรูปของข้อมูลจาก Internet เพื่อที่จะนำมาวิเคราะห์ให้เป็นระบบในการหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะต่อไป

1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1.5.1 ได้ทราบถึงแนวความคิดของหลักการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และหลักสิทธิมนุษยชนของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะหลักในเรื่องของสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลที่จะไม่ถูกล่วงละเมิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐในการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบด้วยกฎหมายตามหลักสากลและหลักการของกฎหมายไทย

1.5.2 ได้ทราบถึงแนวความคิดของหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายในต่างประเทศโดยเฉพาะกฎหมายสหรัฐอเมริกา และ กฎหมายอังกฤษ ว่ามีหลักการอย่างไร

1.5.3 ได้ทราบถึงวิธีการแสวงหาพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานของรัฐในประเทศไทยในปัจจุบัน ตลอดจนถึงได้ทราบวัตถุประสงค์และแนวความคิดของกฎหมายไทยในหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยวิธีการอันมิชอบด้วยกฎหมาย

1.5.4 ได้ทราบถึงแนวคำพิพากษาของศาลไทยเกี่ยวกับหลักการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 226 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ละกรณีว่าศาลไทยมีความเคร่งครัดต่อหลักในเรื่องของบทตัดพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบอย่างไรบ้าง

1.5.5 ได้ทราบถึงข้อดีข้อเสียของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ...มาตรา 226/1 ว่ามีความเหมาะสมต่อระบบกฎหมายไทยหรือไม่ และควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรจึงจะมีความเหมาะสมในการนำมาปรับใช้

